

РЕШЕНИЕ

№ 22510

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 18.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11998** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК). Делото е образувано по жалба на Е. С. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] лв., гражданка на Република Б., с адрес [населено място], [улица], ет.1, срещу Отказ рег. № 5364р-21225 от 30.08.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.25, ал.1, т.11, вр. чл.22, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) ѝ е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Поддържа, че пребивава законно на територията на страната ни въз основа на виза тип Д, издадена на 26.05.2019 г. Визира нарушение на чл.3 и чл.15 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС) и несъответствие с чл. 4 от АПК. Прилага свидетелство за брак с А. от Б., справка за действителност на брака и се позовава на печат в беларуски паспорт „омъжена“. Поддържа, че разводът е фиктивен и тя не е получавала документи във връзка с него. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Ч.. Навежда твърдения, че лицето не отговаря на условията за получаване на постоянно пребиваване в Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Е. С. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] лв., гражданка на Република Б., е подала заявление вх.№ 365р-41056 от 19.06.2024 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ – като член на семейството на български гражданин, ако е пребивавала законно и непрекъснато на територията на Република България през последните пет години. В допълнение е посочено в заявлението, че кандидатът е специалист от 22.06.2022 г. и работи на територията на Република България по международен договор с Икономически университет [населено място].

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-21225 от 30.08.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Посочено е в мотивите на акта, че в изпълнение на чл.42, ал.2 от ППЗЧРБ, служебно са приложени справка от Единния регистър на чужденците /ЕРЧ/, съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване и справка за пътуване на лице чужд гражданин.

От правна страна административният орган е съобразил, че Е. Х. не отговаря на кумулативните изисквания за предоставяне право на постоянно пребиваване по чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, а именно:

1. Чужденецът да е член на семейството за български гражданин;
2. Да е пребивавал непрекъснато на територията на Република България през последните пет години.

При изследване на първото условие е установено, че чужденецът не е член на семейството на български гражданин, тъй като при подаване на заявлението Е. Х. се позовава на вече прекратения брак с българския гражданин С. И. М., ЕГН [ЕГН]. От извършени справки с ИИС-БДС относно семейното положение на българския гражданин е установено, че от 08.07.2022г. същото е актуализирано като „разведен“ - с Решение №260013/11.05.2022г. по гр. дело №208/2021 г. на Районен съд, [населено място] пазар, бракът между Х. Е. и С. М. е прекратен.

При изследване на второто условие е взета под внимание изготвената справка в АИС-ЕРЧ, съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване, при което е установено, че към настоящия момент Е. Х. не пребивава законно на територията на страната. Видно от справките беларуската гражданка е влязла в Република България на 26.05.2019 г. с разрешен срок на пребиваване по издадена виза Д на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, като по посоченото основание ѝ е предоставен срок на пребиваване в Република България до 12.07.2021г. На 09.06.2021г. чуждата гражданка е подала заявление рег. № 1739/09.06.2021г. за удължаване срока на пребиваване в сектор „Миграция“ при ОД МВР - В., на основание чл.24, ал.5 от ЗЧРБ, а именно „при условия на прекратен брак поради развод или смърт службите за административен контрол на чужденците могат да издадат еднократно самостоятелно разрешение за продължително или дългосрочно пребиваване на основание ал.1, т. 13 и т. 18, когато семейството е пребивавало непрекъснато и на законно основание на територията на Република България в продължение най-малко две години“. Във връзка с подаденото заявление срокът е продължен до 12.07.2022г.

В периода 2022г.-2023г. беларуската гражданка подава три броя заявления за разрешаване на право на продължително пребиваване в България, по които има издадена заповед за прекратяване на административното производство, както и две постановени и влезли в сила решения за отказ.

В заключение, органът е посочил в заповедта, че в рамките на изследвания петгодишен период преди подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване, чужденецът не е изпълнил изискванията за пребиваване съгласно чл.25, ал.1, т.11, във връзка с чл. 22 ал.1 от ЗЧРБ, тъй като в периода от 12.07.2022г. до настоящия момент беларуската гражданка не е пребивавала на нито едно от посочените в цитираната норма основания, следователно същата се

намира в условия на незаконен престой и не следва да черпи права, от които могат да се погават чужденците, които пребивават при условия и по реда на националното законодателство.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Липсват данни за съобщаване на оспорения отказ, поради което следва да се приеме, че жалбата от 17.09.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентния орган по чл. 25, ал. 3, изр. второ от ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – не са установени и двете предпоставки по основание чл.25, ал.1, т.11, вр. чл.22, ал.1 от ЗЧРБ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България – чужденецът не е член на семейството на български гражданин и не е пребивавал законно на територията на страната през последните пет години. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Невръчването на препис от оспореният акт не може на самостоятелно основание да доведе до неговата незаконосъобразност. Връчването на акта е относимо единствено към своевременното упражняване на правото на неговото оспорване, за което в случая съдът приема, че е упражнено в срок. Спорът между страните е изцяло материалноправен – по приложението на основанието за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България по чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, според който разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, членове на семейството на български гражданин, ако са пребивавали законно и непрекъснато на територията на Република България през последните пет години.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за неизпълнение и на двете предпоставки на визираната хипотеза.

С Решение № 260013 от 11.05.2022 г. по гр.д.№ 208/2021 г. по описа на Районен съд [населено място] пазар, е прекратен с развод гражданския брак, сключен на 08.04.2016 г. между Е. С. Х., розена на 28.03.1973 г. в [населено място], Република Б., и С. И. М., [дата на раждане], в [населено място] пазар, Република България. Разводът е легално основание по чл.44, т.3 от Семейния кодекс на Република България за прекратяване на сключения граждански брак. При наличие на влязло в сила съдебно решение за развод, е недопустимо позоваването на свидетелството за сключен граждански брак (свидетелство за брак с А. от Б.). Идентични са съображенията на съда да не се довери на представена от жалбоподателката справка за действителност на брака. Ирелевантен е и положения печат в беларуски паспорт на чуждата гражданка „омъжена“. В настоящето съдебно административно производство не могат да се обсъждат възраженията на лицето за фиктивност на развода, още повече, че неполучаването на документи във връзка с развода не води до извод за неговата фиктивност. По изложените съображения изводите на административния орган, че заявителката не отговаря на изискването да е член на семейството на български гражданин към момента на подаване на заявлението, са правилни и законосъобразни. Изложеното е основание за неприложимост спрямо Е. С. Х. на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, поради което възраженията ѝ на неговото нарушаване са ирелевантни.

На следващо място, от доказателствата от административната преписка се установява по безспорен начин, че чуждата гражданка не е пребивавала законно и непрекъснато на територията на Република България през последните пет години от подаване на заявлението. Чрез извършени служебни справки в Единния регистър на чужденците /ЕРЧ/, с данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване и справка за пътуване на лице чужд гражданин органът по административен контрол на чужденците е установил, че в периода от 12.07.2022г. до момента на произнасянето му беларуската гражданка не е пребивавала на нито едно от посочените в нормата на чл.22, ал.1 от ЗЧРБ основания, следователно същата се намира в условия на незаконен престой в Република България.

Терминът "пребиваване без прекъсване" не е уреден в закона, защото законът дава легална дефиниция на общото понятие "пребиваване на чужденец в Република България" в нормата на чл. 22 от ЗЧРБ. От посочената разпоредба следва, че пребиваване на чужденец в страната може да се основава само на виза; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България и разрешение на службите за административен контрол на чужденците. За да се направи извод, че чужденец пребивава в България, неговият престой в страната трябва да е на изрично посочените законни основания. Това е законовата пречка да се предоставят права на незаконно установили се лица в Република България. Възможността, предвидена в чл. 13 от Директива 2003/109 на Съвета от 25 ноември 2003, година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (Директива 2003/109) за предоставяне на по-благоприятен режим за чужденците в дадена държава, не може да се тълкува като възможност да се предоставят права на лица, за които въобще не е предвидена уредба в Директивата. Няма причина законодателят на национално или европейско ниво да даде на един субект права, следствие от собственото му противоправно поведение, точно обратното - свързва се с рестрикции. В този смисъл е Решение № 1921 от 26.02.2025 г. по адм. д. № 846/2025 г. на ВАС, IV-то отделение.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание за отказ по чл.22, ал.1, вр. чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Наведените в заявлението допълнителни данни, че кандидатът е специалист от 22.06.2022 г. и работи на територията на Република България по международен договор с Икономически университет [населено място], не се установяват от доказателствата по делото и не съответстват на елементите от фактическия състав по чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ, на което правното основание е подадено заявлението, поради което обсъждането им е неотносимо. Според предоставени от Икономически университет [населено място] данни с писмо от 16.06.2023 г. (л.25) университетът има сключен рамков договор за сътрудничество с Технически университет, [населено място], Б., но конкретните условия по изпълнение на сътрудничеството следва да се договорят с допълнителни споразумения, каквито не са сключени. Жалбоподателката от своя страна не е представил такъв допълнителен договор, сключен в изпълнение на рамковото споразумение за сътрудничество.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин,

добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Пребиваването в страната ни без легално основание по чл.22, ал.1 от ЗЧРБ не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. На основание чл.172, ал.2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] лв., гражданка на Република Б., с адрес [населено място], [улица], ет.1, срещу Отказ рег. № 5364р-21225 от 30.08.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.25, ал.1, т.11, вр. чл.22, ал.1 от ЗЧРБ ѝ е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Е. С. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] лв., гражданка на Република Б., с адрес [населено място], [улица], ет.1, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: